

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதீராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 465)

Apr (1) / 2026

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவர்கள்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

பார்த்தசாரதி ஸ்ரீதரன்

உதவி: க்ருஷ்ணா ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....3
2. பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழி (வ்யாக்யானம்).....27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 430)

பகவத்விஷயம் ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி
திருவாய்மொழி ஏழாம்பத்து முதல் திருவாய்மொழி
உண்ணிலாவிய ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் – “அமர்ந்து புகுந்தேன்” என்று தம்மால் ஆனவளவும் புகுரநின்றார்.
அநந்தரத்தில் அவனைப் புகுர நிற்கக் கண்டிலர். “இனிக்
கைவிடப்பார்த்தானாகாதே” என்று விழுந்து கிடந்து கூப்பிடுகிறார். விளம்ப
ஹேதுவில்லாத ஸாதநத்தைப் பரிக்க்ரஹித்தவன் அது பலப்ரதமாந்தனையுங் கிடந்து
கூப்பிடுமத்தனையிறே.

விளக்கம் – கடந்த திருவாய்மொழியுடன் இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு உள்ள
ஸம்பந்தத்தை, “அமர்ந்து” என்று தொடங்கும் மூன்று வாக்கியங்களில் கூறுகிறார்.
“அமர்ந்து புகுந்தேன்” என்று தம்மால் முடிந்த அளவில் புகுவதற்கு முயன்றார்.
“தம்மால் முடிந்த அளவில்” என்றால், பெரியபிராட்டியைச் சிபாரிசு செய்பவளாகக்
கொண்டு, வேறு கதி இல்லாத நிலையில் அவன் திருவடிகளில் புகுந்து,
பற்றும்போது உபாய புத்தியைக் கொள்ளாமல் இருத்தல் ஆகும். இதன் பின்னரும்,
அவன் தனது விரோதியைப் போக்கி, பேற்றினை அளித்தலை இவர்
காணவில்லை. ஆகவே, “இவன் இனி நம்மைக் கைவிட முயல்கிறானோ, அது
ஆகாது” என்று விழுந்து கிடந்து அழைக்கிறார். ஒரு உபாயத்தைஜ்
கைகொண்டவன், அந்த உபாயம் பலன் தரும் காலம் முடியக் காத்து நிற்பது

போன்று அல்லாமல், இவர் தான் செய்த சரணாகதியானது பலன் தொடங்குவது முடியக் காத்து நிற்காமல், அவனை என் அழைக்கவேண்டும் என்பதற்கு விடை தருகிறார்; காலதாமதம் ஏற்படுவதற்கு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாத ஒரு உபாயத்தைச் செய்தவன், அது பலன் அளிப்பது முடிய அழைத்தபடியே இருப்பான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - இவர்தாம் கீழ்ச் செய்ததாயிற்று திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாகத் தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டு சரணம் புக்காராயிறே யிருக்கிறது. அது “மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே” என்கிறபடியே கடுகப் பலித்துக் கொடுநிற்கக் கண்டிலர். இனி, “நம்மைக் கைவிடப் பார்த்தானாகாதே” என்று இன்னாதாகிறார். ஸம்ஸார ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்துப் போக்கடியற்று அவ்வடியைப் பற்றி சரணம் புக்கவிடத்திலும் தம்மபேசுஷிதம் செய்யாமையாலே, சரணம் புக்கார் மேலே வேற்காரரை ஏவி ஹிம்ஸிக்கும் ந்ருசம்ஸரோபாதியாக அவனை நினைத்து பீதராய், ஈச்வரன் க்ருபை பண்ணுகைக்கு வேண்டுவது ஸம்ஸாரத்தினுடைய ஹேயதை நெஞ்சிலே படுகையும், அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்திக்கையும் ப்ரபத்தி பண்ணுகைக்கு மேற்படவில்லையிறே; இவ்வளவிலும் பலிக்கக் காணாமையாலே, “வைப்பனாக வைத்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் வாய் மடிந்தது கிடர்!” என்று கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் - இதுவரை சுருக்கமாக கூறியவற்றை அடுத்து விரிவாக உரைக்கிறார். இவர் செய்தது என்ன? பெரியபிராட்டியாரின் முன்னிலையில், வேறு கைம்முதல் இல்லாத தனது நிலையை உணர்த்தி, திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடிகளில் சரணம் புகுந்தே ஆகிறது; இது மேலே வ்யாக்யானத்தில் உள்ள “அமர்ந்து புகுந்தேன் என்று தம்மால் ஆனவளவும்” என்பதன் விளக்கம் ஆகிறது. அடுத்து, “அநந்தரத்தில் அவனைப் புகுர நிற்கக் கண்டிலர்” என்பதை விளக்குகிறார். அத்தகைய செயலானது, கீதை (7-14) - மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே - என்னை மட்டுமே யார் சரணம் புகுகிறார்களோ, அவர்கள் இந்த மாயையைக் கடக்கிறார்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, விரைவாகப் பலன் அளிப்பதைக் காண இயலவில்லை. அடுத்து, “இனிக் கைவிடப்பார்த்தானாகாதே” என்பதை விளக்குகிறார்; இனி “இவ்விதம் இவன் நம்மைக் கைவிட முயன்றால் ஆகாது” என்று தவிக்கிறார். அடுத்து இவர் தவிக்கும் விதத்தை வ்யாக்யானத்தில்,

“ஸம்ஸார” என்று தொடங்கி, “கூப்பிடுகிறார்” என்பது முடிய அருளிச்செய்கிறார். அரும்பத உரையில், “வ்யாக்யானத்தில் உள்ள ‘ஈச்வரன் க்ருபை பண்ணுகைக்கு’ என்பது தொடக்கமாக உள்ள வாக்கியத்தை முதலில் படிக்கவேண்டும். அதன் பின்னர், ‘ஸம்ஸார ஸ்வபாவத்தை’ என்று தொடங்கும் வாக்கியத்தைப் படிக்கவேண்டும். அதன் பின்னர், ‘இவ்வளவிலும் பலிக்க’ என்று தொடங்கும் வாக்கியத்தைப் படிக்கவேண்டும்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விதமே இங்கு விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது. ஸர்வேச்வரன் க்ருபை செய்வதற்கு வேண்டியவை எவையென்றால், “ஸம்ஸாரத்தின் தாழ்ச்சியானது நமது நெஞ்சத்தில் அறியப்படுதலும், ஸர்வேச்வரனுடைய மேன்மையை எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தலும், சரணாகதி செய்தலும்” போன்றவை ஆகும்; இவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்த சிந்தனை வேறு இல்லை. இப்படியாக உள்ள ஸம்ஸாரத்தின் இயல்பை எண்ணியவராக, வேறு புகல் இடம் இல்லாதவராக, இவனுடைய திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறார். இவ்விதம் சரணம் புகுந்தபோதிலும், அவன் தான் விரும்பிய செயலைச் செய்யாமல் உள்ளதைக் கண்டார்; சரணம் என்று புகுந்தவர்கள் மீது வேல்காரரை ஏவித் துன்புறுத்தும் கருணை அற்றவர்கள் போன்று அவனை எண்ணி அச்சம் கொண்டார். இதுவரை தனது சரணாகதியானது பலன் அளிக்கத் தொடங்காத காரணத்தால், “வைப்பனாக வைத்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் வாய் மடிந்தது கிடீர்” என்று அவனை அழைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “இனித்தான் கூடிபாமியாதல், ததாமியாதல் இரண்டேயிறே; அதில் கூடிபாமி என்னுமளவிலேயாகாதே நாம்” என்றிருந்தார். அதுவென்? இவர்க்கு “ததாமி” என்ற புத்தியோகம் பண்ணிக் கொடுத்தானேயென்னில்; “அதுவும் நோவுபடுகைக்கு உடலாகத் தந்தான்” என்றிருக்கிறார். தம்முடைய சக்தி கொண்டு பெறவிருந்தாரல்லர்; அவனுக்கு அசக்தியுண்டா யிழக்கிறாரல்லர். பேற்றுக்கு வேண்டுவது முன்பே செய்து நின்றார்; ஆனபின்பு, இவர்க்கு இப்போது இழக்க வேண்டுவதில்லையிறே. ஆனால் பலியாதொழிவானென்? என்னில்; “இவர் குறையாலே வைக்கலிறே பலித்ததில்லையாவது; நமக்காகவிருக்கிற பின்பு இவர் இங்கேயிருந்தால் நல்லது” என்றிருந்தான். அவனும் இவரைக் கொண்டு ஒரு கார்யங் கொள்ளவிறேயெண்ணி யிருக்கிறது. அதுவுமொழிய, இவருடைய சரம தேஹமாகையாலே, இவர் ப்ரபத்தி பண்ணினவிடத்திலும், இவர் திருமேனியில் தனக்குண்டான ப்ராவண்யத்தாலே கார்யஞ் செய்திலன். இவர் திருமேனியில்

ப்ராவண்யமிறே 'மங்கவொட்டு' என்று அவனைக் காற்கட்டிற்றும். மெய்யான ப்ரேமமுண்டானால் இங்ஙனல்லதிராதே. இது ப்ரக்ருதியாயிற்றே அவனுக்கு.

விளக்கம் – சரணாகதியானது விரைவாகப் பலன் அளிக்கவில்லை என்றாலும் தகுந்த முறையில் பலன் அளிக்கும் என்று நிற்காமல், “பலன் தராது” என்று தீர்மானித்து அவனை அழைப்பதன் காரணத்தைக் கூறுகிறார்; அவனைப் பொறுத்தவரை கீதை (16-19) - சஷிபாமி – தள்ளுகிறேன் – என்றும், கீதை (10-10) – ததாமி - அளிக்கிறேன் - என்றும் ஆகிய இரண்டுமே உள்ளன. உள்ளன. இவற்றில் “தள்ளுகிறேன்” என்ற நிலையில் நாம் உள்ளோம்” என்று இருந்தார்; இவ்விதம் “அவனால் தள்ளப்படும் நிலைக்கு இலக்காக உள்ளோம்” என்று இவர் ஏன் எண்ணவேண்டும்? இவருக்கு “ததாமி - அளிக்கிறேன்” என்பதான புத்தியோகத்தை ஏற்படுத்தித் தந்தான் அல்லவோ? இந்த ஐயங்களுக்கு விடை தருகிறார். “அந்த நிலையும், நோவுபடுதல் என்பதற்காகவே தந்தான்” என்று உள்ளார். அடுத்து, வ்யாக்யானத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள “விளம்ப ஹேதுவில்லாத - காலதாமதம் ஏற்படுவதற்கு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாத” என்பதை விளக்குகிறார்; தனது சக்தியைக் கொண்டு ப்ரபத்தியின் பலனை விரைவாகப் பெறவேண்டும் என்று இவர் எண்ணவில்லை; அவனுக்குச் சக்தி இல்லை என்பதால் இழக்கிறோம் என்று எண்ணவில்லை; பேற்றுக்கு வேண்டியவற்றை முன்பே செய்து நின்றார்; இப்படி உள்ளபோது இவருக்கு இப்போது இவ்விதம் இழக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை அல்லவோ? பின்னர் இவருடைய விருப்பத்தை அவன் முடிக்காமல் வைப்பதற்கு என்ன காரணம்? ஏன் சரணாகதி பலிக்கவில்லை? இதற்கு வ்யாக்யானத்தில் உள்ள அடுத்த இரண்டு வரிகளில் விடை தருகிறார்; “இவரிடம் ஏதோ குறை உள்ளது என்று நாம் இவரை இங்கு தொடர்ந்து வைத்தால் அல்லவோ இவருடைய சரணாகதி பலிக்கவில்லை என்றாகும். இவர் நமக்காகவே இருக்கிறார் என்ற பின்னர் இவர் இங்கு இருத்தலே நல்லது”, என்று அவன் இருந்தான். அவனும் இவரைக் கொண்டு இந்த உலகைத் திருத்துதல் என்ற கார்யம் செய்து கொள்ளவே முயல்கிறான். அது மட்டும் அல்ல; இவருக்கு இப்போது உள்ள திருமேனியே இவருக்கு இறுதியானது என்பதால், இவர் சரணாகதி செய்தபோதிலும், இவருடைய திருமேனியில் தனக்கு உள்ள காதல் காரணமாக இவருடைய சரணாகதிக்கான பலனை அளிக்காமல் உள்ளான். இவருடைய திருமேனியில் இவன் கொள்ளும் ஈடுபாடு எதனால் விளக்குகிறது

என்றால், அத்தகைய ஈடுபாடு அல்லவோ திருவாய்மொழி (10-7-10) - மங்கவொட்டு - என்று அவனை நிறுத்தியது! ஆனால் மற்ற எந்த இடத்திலும் இவ்விதம் ஈடுபாட்டைக் காண இயலவில்லை என்பதற்கு விடை தருகிறார்; மெய்யான காதல் ஏற்பட்டால் இவ்விதம் அல்லாமல், வேறுவிதமாக இருப்பதில்லை. மெய்யான காதல் கொண்டவர்கள் திருமேனியில் அவனுக்கும் காதல் ஏற்படுவது இயல்பே என்பதைக் கூறுகிறார்; இவ்விதம் அவன் காதல் கொள்வது இயல்பும் முதன்மையும் என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - அவன் தம்மைக் கொண்டு கொள்ளவிருக்கிற கார்யந்தன்னை இதில் பொருந்துவாரை யிட்டுக் கொண்டாலாகாதோ என்றாயிற்று இவர் நினைத்திருக்கிறது. “பண்ணிக் கொடுத்த ஜ்ஞாந லாபம் இவர்க்கு, தரிக்கைக்கு உடல்” என்றிருந்தான் அவன்: அதுதானே த்வரைக்கு உடலாயிற்று இவர்க்கு, “க்ரமத்திலே காரியஞ் செய்கிறோம்” என்றிருந்தானவன்; அது தன்னையே கொண்டு, தம்மைக் கைவிட நினைத்தான் என்றிருக்கிறார் இவர். நித்யவியூதியையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் லாசஷாத்தகரித்து “அங்கே போய் அப்படியே அநுபவிக்க வேணும்” என்னும் பதற்றத்தையுடைய இவர்க்கு, “ஸம்ஸாரம் ததீயமாயிருப்பதும் ஓராகாரமுண்டு” என்னும் ஜ்ஞாந மாத்ரத்தாலே தரித்திருக்கப் போகாதே. “யானுந்தானாய்த் தெளிதொறும் நன்றுமஞ்சுவன் நரகம் நானடைதல்” என்றிறே இவர் இருப்பது.

விளக்கம் - ஆனால் இவரோ “மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்” என்று உள்ளபோது, அவன் இங்கு தம்மை நிறுத்தி வைத்திருப்பதன் எண்ணம் அறியாமல், அவசரப்படுவது ஏன் என்பதைக் கூறுகிறார். அவன் தம்மைக் கொண்டு செய்ய நினைக்கும் செயல்களாகிய உலகத்தைத் திருத்துதல் போன்றவற்றை, திருமழிசையாழ்வார் முதலானவர்கள் மூலம் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் அல்லவோ என்று இவர் எண்ணுவதால் இவ்விதம் விரைவு கொள்கிறார். இந்த இரண்டு காரணங்களால் இவரை அவன் இங்கேயே வைத்துள்ளான் என்றாலும், துன்பம் அடைத்தபடி உள்ள இவரை உயிர் தரிக்க வைக்கவேண்டாமோ என்பதற்கு விடை தருகிறார்; “தான் இவருக்குச் செய்து தந்த ஞானலாபம் என்பது இவர் தரித்து நிற்பதற்குக் காரணமாக இருக்கும்” என்று அவன் இருந்தான்; ஞானலாபம் என்றால், எந்தப் பொருளைப் பற்றினாலும், அவன் தன்னையே பற்றியதாக அவன் ஏற்படுத்தும் நினைவுகள் ஆகும்; ஆனால் அத்தகைய

ஞானலாபம் என்பதே இவருடைய விரைவிற்குக் காரணமாக அமைத்துவிட்டது. அவன் தனது திருவுள்ளத்தில் “தகுந்த காலத்தில், தகுந்த முறையில் இவரை ஏற்றுக் கொண்டு, இவருடைய விருப்பத்தை நிறைவு செய்யலாம்” என்று கருதினான்; ஆனால் இவரோ அவனுடைய அத்தகைய எண்ணத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல், “அவன் நம்மைக் கைவிட எண்ணுகிறான்” என்று உள்ளார். சரி, இவருக்கு அவன் காண்பித்துக் கொடுத்த, “அனைத்தும் அவனுக்கு உரிய பொருள்கள்” என்ற சிந்தனையுடன் இங்கு தரித்து நிற்கலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை தருகிறார்; நித்யவியூதி மற்றும் திவ்யமங்கள திருமேனி ஆகியவற்றை நேரடியாகக் கண்ட பின்னர், “அங்கேயே சென்று அனுபவித்தபடி இருக்கவேண்டும்” என்ற பதற்றுடன் இவர் உள்ளார்; இந்த நிலையில் உள்ள இவருக்கு, “ஸம்ஸாரமானது அவனுக்கு உரிய ஒரு இடம்” என்றுள்ள ஞானத்தால் மட்டும் தரிந்து நிற்க இயலாது. ஆனால் அத்தகைய ஞானத்தால் மட்டும் ஏன் தரித்து நிற்க இயலாது என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; திருவாய்மொழி (8-1-9) - யானுநீதானாய்த் தெளிதொறும் நன்றுமஞ்சுவன் நரகம் நானடைதல் - என்று அல்லவோ இவர் உள்ளார்! அதாவது, ஸம்ஸாரம் என்பது அடிமைத்தனத்திற்கு விரோதியாக உள்ளதால் அஞ்சுவதாகக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படியிருக்கிற தம்மையும், அவனுக்கு ரக்ஷய வர்க்கம். குறைவற்றிருக்கிறபடியையும், ரக்ஷகத்வம் ஸ்வரூபமாயிருக்கிறபடியையும், ரக்ஷிக்கைக்கு உடலான ப்ராப்தியிருக்கிறபடியையும், தமக்கு இவற்றில் அந்வயமற்றிருக்கிறபடியையும், ஸத்த்வாதி குணங்கள், அதுக்கடியான தர்ம தேஹேந்தரியாதிகள், இவற்றுக்கடியான மூலப்ரக்ருதி மஹான் அஹங்காரம், அதின் கார்யமான விஷயங்கள், அவித்யா கர்ம வாஸநாருசிகள் இவையெல்லாம் ததநீமாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, “விஷயங்களும் இந்தரியங்களும் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்தே வைத்தபோதே இவற்றுக்கு நம்மை இரையாக்கி பொகட நினைத்தானித்தனை. ‘க்ஷிபாமி’ என்கிற கோடியிலே புக்கோம். இனித்தான் இவன் பரிகரங்கள் கண்டதும் நம்மையகற்றுகைக்கு உறுப்பாக. அதில், நித்யவியூதியில் ஓலக்கமிருக்கிறது நாம் படுகிற நலிவு கண்டு அங்குள்ளாருடனே கூடச் சிரித்திருக்கைக்கு; லீலாவிபூதி கண்டது, நமக்குச் சிறைக்கூடமாக. ‘மயர்வற மதிநலமருளிற்றும், அல்லாதாரைப் போலே ஸுகமேயிராதே துடித்து நோவு படுகைக்காக” என்று அறுதியிட்டு, அவன் திருவடிகளிலே தலையை மடுத்து, கேட்டாரடங்கலும் நீராம்படி கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் – இவ்விதம் நடுவில் எழுந்த பலவிதமான ஐயங்களுக்குப் பதில் கூறிய பின்னர், இந்தத் திருவாய்மொழியில் உள்ள பத்துப் பாசுரங்களில் அடங்கிய சிந்தனையைக் கூறுகிறார். இதனை “இப்படியிருக்கிற” என்று தொடங்கி, “கிடந்து கூப்பிடுகிறார்” என்பது முடிய அருளிச்செய்கிறார். இப்படியாக அவனைப் பெறவேண்டும் என்ற துடிப்புடன் சரணாகதி செய்த தன்னையும்; அவனால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய பொருள்கள் அவனுக்கு ஸ்வரூபமாகவே உள்ள விதத்தையும்; காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்ற ஸம்பந்தம் உள்ள விதத்தையும்; தனக்கு இதில் தொடர்பு இல்லாதபடி உள்ள விதத்தையும் ஸத்வம் போன்ற குணங்கள், அவற்றுக்கு அடிப்படையாக உள்ள தர்ம சரீர இந்திரியங்கள், இவற்றுக்கு அடிப்படையாக உள்ள மூல ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், இவற்றின் கார்யமாக உள்ள உலகவிஷயங்கள், அவித்யை கர்மவாஸனை மற்றும் ருசிகள் போன்ற அனைத்தும் அவனுக்கு வசப்பட்டு நிற்கும் வித்தையும் எண்ணிப் பார்த்தார்; தனது திருவுள்ளத்தில், “உலக விஷயங்களும், இந்தியங்களும் உலவியபடி உள்ள இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நம்மை இவன் வைத்துள்ளான். எனவே இவற்றுக்கு இரையாக நம்மை இட நினைத்தான் போலும். என்ன ஆனாலும் சரி, நாம் கீதையில் (16-19) - சஷிபாமி – தள்ளுகிறேன் - என்று கூறப்பட்ட கூட்டத்தில் சேரக்கூடாது. இவன் தனது பரிகரங்களை இவ்விதம் வைத்துள்ளதும் நம்மை இவனிடமிருந்து அகற்றவே ஆகும். இவை மட்டும் அல்லாமல், நாம் அடையும் ஸம்ஸார துன்பங்கள் கண்டு அங்குள்ளவர்களுடன் சேர்ந்து சிரித்தபடி இருப்பதற்கு ஏற்ப, இவனுக்கு பரமபதத்தில் உள்ள சுவை உள்ளது. லீலாவிபூதியானது நமக்குச் சிறைசாலையாக உள்ளது. இவன் நமக்கு “மயர்வற மதிநலம் அருளியது” என்பது, இவ்விதம் இவன் விஷயத்தில் ஞானம் அற்றவர்கள் சுகமாக உள்ளது போன்று அல்லாமல், துடித்தபடி வைப்பதற்காக என்றே தோன்றுகிறது” என்று தீர்மானித்தார். ஆகவே அவன் திருவடிகளில் தனது தலையை வைத்து, புலம்பலைக் கேட்டவர்கள் அடங்கும்படியாக, கிடந்து அழைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “மின்னிடை மடவாரி”ல் ஒரு பிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்துச் சொல்லிற்றெல்லாம் பிறர் வாயாலே சொன்னார் போலேயிருக்கை யாலே, ஆழ்வாரான தன்மையிலே நின்று இன்னாதாம்படியான தசை விளைந்தது இவர்க்கு. இவரெல்லாவளவிலும் ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளோ

டொப்பாரொருவராயிற்று; அதாகிறது, அத்தலையில் குறையிடுவாரொருத்தரன்றிக்கே, “இவற்றுக்கெல்லாம் அடி நம்முடைய பாபம்” என்றிருப்பாரொருத்தரினே.

விளக்கம் – முன்புள்ள திருவாய்மொழியைக் காட்டிலும் இந்தத் திருவாய்மொழியில் துன்பம் அதிகமாக இருக்கும் என்பதை “மின்னிடை” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார். “மின்னிடை” என்ற திருவாய்மொழியில் இவர் ஒரு பிராட்டியின் நிலையை அடைந்தவராக, ப்ரணய ரோஷம் மிகவும் அதிகமாக, அங்கு கூறிய அனைத்தும், இவருடைய சொற்களாக இல்லாமல், மற்றவர்கள் மூலம் கூறப்பட்டது போன்று இருந்ததால், ஆழ்வாரான தன்மையில் நின்று அவனை வெறுக்கும்படி உள்ள நிலை இவருக்கு ஏற்பட்டது. “வெறுத்தபடி உள்ள நிலை ஏற்பட்டது” என்றால், இவருடைய இயல்பான தன்மை என்ன என்பதற்கு, இவருடைய உண்மையான நிலை மற்றும் இவ்விதம் உள்ள இவர் அவனை வெறுப்பது என்பது ஒரு சிறப்பான நிலை ஆகியவற்றை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்; இவர் தனது அனைத்து நிலைகளிலும் ஸ்ரீஜநகராஜனுடைய திருமகளாகிய ஸீதையுடன் ஒப்புடைய ஒருவர் என்றானார்; எப்படி? அவன் விஷயத்தில் உள்ள குறைகளை சுட்டிக் காண்பிப்பவர் போன்று அல்லாமல், “இந்தத் தவிப்பு மற்றும் வெறுப்பு நிலைக்குக் காரணம் தனது பாபமே ஆகும்”, என்று இவர் ஒருவரே உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் – இங்ஙனையிருக்கக் கடவ இவர் அவன் தலையிலே குறையையேறிட்டுக் கூப்பிடுகிறாரினே. இவர் தாம் தம்மாலே வந்தத்தை அவன் தலையிலே யேறிடுவானென்? என்னில்; ப்ராப்தியை யுணர்ந்தால், இத்தலையாலே வந்தத்தையும் அவன் பக்கலிலே ஏறிடலாயிருக்குமினே. ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால், “மாதவானவள் தள்ளினாள்” என்னக் கடவதாயிருக்கும். அதுக்கடி “தாயானவள் கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுப் பார்த்திருந்தாளாகில் இப்ப்ரஜை விழுமோ? இவள் நோக்காமையினே அந்தரப்பட்டது” என்று கொண்டு அவன் தலையிலே குறை சொல்லக் கடவதாயிருக்கும். உதங்கள் க்ருஷ்ணன் பக்கலிலே வந்து, “உனக்கு இரண்டு திறத்தாரோடும் ஸம்பந்தமொத்திருக்கச் செய்தே, பாண்டவர்களை அழியச் செய்யாதே துர்யோதநாதிகளை அழியச் செய்தாய். இப்படி சார்வு செய்யப்போமோ?” என்றாற்போலேயிருக்க அவன் சொல்ல, க்ருஷ்ணனும் அவர்கள் குறைகளையெல்லாஞ் சொல்லி, “அவர்களுக்கு தர்ம

ருசியில்லை காண்” என்ன; “நீ பின்னை அவர்களுக்கு தர்ம ருசியையுண்டாக்கிக் கொடாதொழிவானென்?” என்றானிறே.

விளக்கம் – இவ்விதம் இருந்தபோதிலும், இவ்விதமாக தொடர்ந்து இருக்கக்கடவ இவர், அவன் மீது குறையை ஏறிட்டுக்கொண்டு அவனை அழைக்கிரார். இவர் அவனை வெறுப்பதற்கு இவருடைய நிலையின் ஒரு தன்மை என்பது அல்லாமல், ஸம்பந்தம் காரணமாகவும் வெறுக்கலாம் என்பதை ஒரு சந்தேகம் மற்றும் அதற்கான சமாதானம் மூலம் அருளிச்செய்கிறார். இவர் தன் மூலமாக ஏற்பட்ட இந்த நிலையை, அவன் மீது ஏன் ஏறிட்டுக் கூறினார்? இதற்கு விடை தருகிறார். ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்தால், இவர் பக்கம் வந்ததையும் அவன் மீது ஏறிட்டுக் கூறலாம்படியே இருக்கும். ஒரு குழந்தை கிணற்றில் விழுந்தால், “தாய் தள்ளிவிட்டாள்” என்றே கூறுவார்கள்; அதாவது, தாயானவள் தனது கண்களில் வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால், இந்தக் குழந்தை இவ்விதம் விழுமோ? ஆகவே அவள் சரிவர நோக்காமல் இருந்ததால் அல்லவோ விழுந்தது என்று அவள் மீது குற்றத்தை ஏறிட்டுக் கூறுவர். இதற்கு ஒரு உதாரணம் கூறுகிறார்; உதங்கள் என்னும் ஒரு முனிவர் க்ருஷ்ணனிடம் வந்து, “உனக்கு இரண்டு குலத்துடன் உள்ள ஸம்பந்தம் ஒன்றே ஆகும். இப்படி உள்ளபோது பாண்டவர்களை அழிக்காமல், துரியோதனன் போன்றவர்களை மட்டும் நீ அழித்துள்ளாய். இவ்விதம் ஓரவஞ்சனை செய்யலாமோ?”, என்று சில சொற்கள் கூறினார். அவரிடம் க்ருஷ்ணன் கௌரவர்களிடம் இருந்து அனைத்து குறைகளையும் கூறி, “அவர்களுக்குத் தர்மத்தின் மீது ருசி இல்லை என்பதால் இவ்விதம் ஆயிற்று”, என்றான். இதற்கு உதங்க முனிவர், “அவ்விதமானால் அவர்களுக்குத் தர்மத்தின் மீது ருசியை உண்டாக்காமல் நீ விட்டது ஏன்?”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - “பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ”, “கிறிசெய்தென்னைப் புறந்திட்டின்னங் கெடுப்பாயோ” என்று சொல்லுகிறபடியே அவற்றின் ஸந்நிதியும் அஸஹ்யமாம்படியாய், இனித்தாம் அறியாதிருக்கச் செய்தேயும் பகவத் விஷயத்தில் ப்ரவணமான “முடியானே”யிற் கரணங்களையுடைய இவர்க்கு இந்திரிய வச்யதை யுண்டென்னுமிடம் கீழோடு விருத்தமன்றோ? என்னில்; அசல் அகம் நெருப்புப் பட்டு வேவா நின்றால் தந்தாம் அகம்

பரிஹரியாதிருப்பாரில்லையிறே; புற்றினருகே பழுதை கிடந்தாலும் “ஸர்ப்பம்” என்று புத்தி பண்ணி ப்ரமிக்கக் கடவதாயிருக்குமிறே. அங்குத்தைக்கும் இங்குத்தைக்கும் பொதுவான உடம்போடே யிருக்கிறபடியைக் கண்டார்; நாட்டாரடைய இந்திரிய வச்யராய்க் கிடந்து நோவுபடுகிறபடியையுங் கண்டார். “இது நம்மளவும் வரிற் செய்வதென்?” என்றஞ்சிக் கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் – இப்படியாக இந்திரியங்களுக்கு அச்சம் கொண்டு இவ்விதமான இவர் அழைப்பது அஸம்பாவிதமோ என்று சந்தேகம் கொள்கிறார். திருவாய்மொழி (6-9-9) - பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ - என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-8) - கிறிசெய்தென்னைப் புறந்திட்டின்னங் கெடுப்பாயோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இப்படிப்பட்ட இந்திரிய விஷயங்களுடைய அருகாமை என்பது பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடி, இனி, தான் அறிந்துள்ளபோதிலும் பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபாடு கொண்டு கூறிய “முடியானே” என்ற திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்ட, பல்வேறு உடல் உறுப்புகள் கொண்ட இவருக்கு, அத்தகைய இந்திரியங்களுக்கு வசப்படுதல் உண்டு என்று கூறினால், இந்தக் கருத்தானது இதுவரை கூறப்பட்டவைகளுக்கு முரணாகாதோ என்பதற்கு விடை தருகிறார்; பக்கத்து வீடு தீப்பற்றி எரிந்தால், தங்கள் தங்கள் அருகாமை வீடுகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளாமல் இருப்பவர்கள் இல்லை அல்லவோ? ஒரு பாம்புப்புற்றில் பழுதை கிடந்தாலும், அதனைப் பாம்பு என்றே மயங்குபவர்கள் அல்லவோ? சரி, இந்த உவமைகளால் கூறப்படும் உபமேயமான இவர் விஷயத்தில், மயக்கத்தின் காரணம் என்ன என்பதைக் கூறுகிறார்; மற்றவர்களுக்கும் தனக்கும் சரீரம் என்பது பொதுவாகவே உள்ளதைக் கண்டார்; இந்த உலகில் உள்ள அனைவரும் இந்திரியங்களுக்கு அகப்பட்டு நிற்பதையும், அதனால் துன்பம் அடைவதையும் கண்டார்; “இந்த நிலை நமக்கும் வந்தால் என்ன செய்வது?”, என்று அச்சம் கொண்டு கூப்பிடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சாகாம்ருகா:) பூசலிலே புக்கு அங்குண்டான வாஸநை யின்றிக்கே யிருக்கை. பணையோடு பணை தத்தித் திரியுமவையிறே. (ராவணஸாயகார்த்தா:) திக்பாலர்களையுங்கூட அச்சமுறுத்தி வளர்ந்தவன் கையிலம்புகள். (ஜக்முச்சரண்யம் சரணம் ஸ்மராமம்) தங்களுடைய ஆபத்தையறிந்து பரிஹரிக்கவல்லவனையும் பார்த்துப் பற்றினார்கள். (ராசஷலைர் வத்யமாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமு: | சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம்)

முதலிகளடங்கலும் ராஷஸர் வாயிலே கிடந்து பெருமாளை சரணம் புக்காற்போலே, இவரும் “மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பரா”ன விந்தரியங்களுக்கு பயப்பட்டுக் கூப்பிடுகிறார். (ப்ரியம் ஜநம பச்யந்தீம் பச்யந்தீம் ராஷஸீகணம் ஸ்வகணேந ம்ருகீம்ஹீநாம்ச்வகணைராவ்ருதாமிவ) என்று ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பட்டது படுகிறார்.

விளக்கம் - (சாகாம்ருகா:) - இவ்விதம் துன்பத்தில் அழைப்பதற்கு மூன்று உதாரணங்கள் காண்பிக்கிறார். முதலில் யுத்தகாண்டம் (59-45) - தே வத்யமாநா: பதித அக்ர்ய வீரா | நாந்த்யமாநா பய சல்ய வித்தா: | சாகா ம்ருகா ராவண ஸாயக ஆர்த்தா | ஜக்மு: சரண்யம் சரணம் ஸ்ம ராமம் - இராவணனுடைய அம்புகளால் தக்கப்பட்டு, மிகுந்த காயக்களும் அச்சமும் அடைந்த வானரங்கள், தரையில் விழுந்தவர்களாக, அலறியபடி, இராவணனுடைய பாணங்களால் துன்பம் அடைந்தவர்களாக, அனைவருக்கும் தஞ்சம் அளிக்கவல்ல இராமனையே புகலிடமாகப் புகுந்தனர் - என்பதை விளக்குகிறார். இங்கு “வாநரா” என்று கூறாமல் “சாகா ம்ருகா” என்று ஏன் கூறினார் என்றால், இங்கு உண்டான பெரும் யுத்தத்தில், அந்த வானரர்களுக்கு எப்போதும் உள்ள பழக்கம் இல்லாமல் போயிற்று, கிளையிலிருந்து கிளை தாவும் இனம் அல்லவோ? எனவே இவ்விதம் கூறப்பட்டது. (ராவணஸாயகார்த்தா:) - திக்பாலகர்களையும் கூட அச்சுறுத்தியவன் கரங்களில் அம்புகள். (ஜக்முச்சரண்யம் சரணம் ஸ்மராமம்) - தங்களுடைய ஆபத்தை அறிந்து தங்களைக் காப்பாற்றவல்லவனை அண்டினார்கள். அடுத்து இரண்டாவது உதாரணம் கூறுகிறார். யுத்தகாண்டம் (94-16) - ராஷஸைர் வத்யமாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமு: | சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்த்மஜம் - ராஷஸர்களால் துன்புறுத்தப்பட்ட வானரர்களுடைய கூட்டமானது, தங்களைப் பாதுகாக்கக் கூடியவனும் தசரதருடைய புத்திரனும் ஆகிய இராமனைச் சரணம் எனப் புகுந்து - என்பது காண்க. இப்படி அனைத்து வானரங்களும் ராஷஸர்களிடம் அகப்பட்டு, இராமனைச் சரணம் புகுந்தது போன்று இவரும் பெரியதிருவந்தாதி (51) - மனம் ஆளும் ஓர் ஐவர் வன்குறும்பர் - என்பதான இந்தரியங்களிடம் அகப்பட்டு அச்சம் கொண்டு அழைக்கிறார். அடுத்து மூன்றாவது உதாரணம் கூறுகிறார்; ஸுந்தரகாண்டம் (15-24) - ப்ரியம் ஜநம பச்யந்தீம் பச்யந்தீம் ராஷஸீகணம் ஸ்வகணேந ம்ருகீம்ஹீநாம்ச்வகணைராவ்ருதாமிவ - தனக்கு ப்ரியமான ஜனங்களைப் பார்க்க இயலாமல் உள்ளவளும், ராஷஸிகள் கூட்டத்தை மட்டும் காண்பதாக

உள்ளவரும், தனது கூட்டத்தால் விடப்பட்டதாகவும் நாய்க்கூட்டத்தால் குழப்பட்டதும் ஆகிய ஒரு பெண்மான் போன்று உள்ளவரும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீஜநகராஜனுடைய புத்ரியாக ஸீதை அடைந்து துன்பங்களை இவர் அடைந்தபடி உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - பிள்ளை திருநறையூரையை இப்பாட்டுக்களில் பூர்வார்த்தமடைய “புலியின் வாயிலே அகப்பட்ட ப்ரஜை தாய் முகத்திலே விழித்துக் கொண்டு புலியின் வாயிலே கிடந்து நோவுபடுமாபோலேயாயிருக்கிறது” என்று பணிப்பர். “தாவதார்த்தி:” இத்யாதி ச்லோகத்திற்படியே சரணம்புக்கால் தம்மை இன்னாதாக ப்ராப்தியில்லையே; அவனை இன்னாதாமித்தனையிறே. திருமலையிலே புகுந்து கிட்டி நின்றதுவும் இவர்க்குப் பேற்றுக்கு உடலாகை தவிர்ந்து கூப்பிடுகைக்கு உடலாயிற்றித்தனையிறே.

விளக்கம் – பிள்ளை திருநறையூர் அரையர் பார்வையில் இந்தத் திருப்பாசுரங்களில் முதல் இரண்டு அடிகள் குணங்களை எண்ணுவதாகக் கொள்ளவேண்டும்; மற்றவர்கள் பார்வையில், பின் இரண்டு அடிகள் அனைத்தும் வெறுப்புத் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதாகக் கொள்க. பிள்ளை திருநறையூர் அரையர், “இந்தப் பாசுரங்களில் முதல் அடிகள் இரண்டும், புலியின் வாயில் அகப்பட்ட ஒரு குழந்தையானது தனது தாயின் முகத்தைப் பார்த்தபடி புலியின் வாயில் கிடந்து துன்பம் அடைவது போன்று உள்ளது”, என்பார். அவனிடம் இவர் வெறுப்பு கொள்வதற்கு மூன்றாவது ஒரு காரணத்தையும் கூறுகிறார். “தாவத் ஆர்த்தி:” என்ற ச்லோகத்திற்கு ஏற்ப ப்ரபத்தியானது பலிக்கவில்லை என்பதால் வெறுக்கிறார். வெறுப்பிற்கான முதல் இரண்டு காரணங்கள் எவை என்றால், “மின்னிடை மடவார்” என்பதில் கூறப்பட்ட அளவு கடந்த ஆர்த்தியும், “ப்ராப்தியை உணர்த்தால்” என்று இங்கு கூறப்பட்ட ஸம்பந்தமும் ஆகும். ஆனால் அடியார்களுக்காக அவன் திருமலைக்கு வந்து அருகாமையில் உள்ளபோது ஏன் வெறுக்க வேண்டும் என்பதற்கான விடை தருகிறார். திருமலையில் அவன் வந்து நின்ற நிலையும் கூட, இவருடைய பேற்றுக்குக் காரணமாக அமையாமல், இவர் துன்பத்தில் அழைப்பதற்கு அல்லவோ காரணமாக இருக்கிறது!

7-1-1. உள் நிலாவிய ஐவரால் குமைதீற்றி என்னை உன் பாத பங்கயம்
 நண்ணிலா வகையே நலிவான் இன்னும் எண்ணுகின்றாய்
 எண் இலாப் பெருமாயனே இமையோர்கள் ஏத்தும் உலகம் மூன்று உடை
 அண்ணலே அமுதே அப்பனே என்னை ஆள்வானே

பொருள் – உடலில் எப்போதும் நிரந்தமாக வசிப்பதால், உள்ளேயே இருக்கின்ற சத்ருக்களாகிய ஐந்து இந்த்ரியங்களாலும் துன்பமானது உண்ணும்படிச் செய்து, இவற்றுக்கு அச்சம் கொண்டு உன்னிடம் சரணம் புகுந்த என்னை, என்னால் அடையப்படவேண்டியவனும் இனிமையானவெளம் ஆகிய உனது திருவடிகளைச் சேராதபடி செய்து, “காட்டிப் படுப்பாயோ” என்ற துன்பம் ஏற்பட்ட பின்னரும், ஸம்ஸாரத்தில் மேலும் நிறுத்தி நான் துன்பம் அடைய எண்ணுகிறாய். எண்ணற்றதும் எல்லையற்றதும் ஆகிய கார்யங்களை ஏற்படுத்தியபடி உள்ள வியக்கவைக்கும் மூலப்ரக்ருதியை உனது திருமேனியாகக் கொண்டவனே! ஸம்ஸார வாஸனை என்பதே ஏற்படாதபடி, எப்போதும் சுருக்கம் அடையாத ஞானம் கொண்டபடி உள்ள நித்யஸூரிகளால் துதிக்கப்படுபவனே! மூன்றுவிதமான சேதந அசேதந வஸ்துக்களை அடிமையாகக் கொண்ட எஜமானனே! தானாகவே வெளிப்படும் நித்யமான இனிமையைக் கொண்ட எனது அப்பனே! இப்படியாக என்னை நிர்வாகக் செய்தபடி உள்ளவனே!

அவதாரிகை – “உன்னாலல்லது செல்லாதபடியாய் உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்த என்னை இந்த்ரியங்களாலே நலியப் பாராநின்றாய்” என்கிறார்.

விளக்கம் – “உன்னை விட்டு அகன்று செல்ல இயலாதபடியாக, உன்னால் அல்லது நீக்க இயலாதபடியாக உள்ள என்னை, உனது திருவடிகளில் சரணம் என்று புகுந்த பின்னரும், இந்த்ரியங்கள் மூலம் துன்பம் அடையும்படிச் செய்கிறாய்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உண்ணிலாவிய இத்யாதி) ரக்ஷகன் ஸந்நிதியாகை தவிர்ந்து பாதகர் ஸந்நிதியாயிற்று கிடீர் தேவர், எனக்குப் பகைப் புறம்பிட்டு வருகிறதென்றே இருக்கிறது? (நிலாவிய) உள்ளானாலும், போக்குவரத்துண்டாமாகில் படைப்போதறிந்து இறாய்க்கலாமிறே. (நிலாவிய) வர்த்திக்கிற. பாதகவர்க்கம் அந்தரங்கமாய் நின்று நலிகிறபடி. “தேஹாத் வ்யதிரிக்கமாயிருப்பதோர் ஆத்மவஸ்து உண்டு” என்று அறிகிறிலர்; இவையே வர்த்திக்குமத்தனை என்றிருக்கிறார். (ஐவரால்) இப்படி நலியா நின்றாலும், ஒருவரிருவராகில் அறிந்து பரிஹரிக்கலாமிறே. இவர்களிலே நால்வர் ஒருமுகமாய் நின்று நலிய, ஒருவருடலாந்தமாயிருக்கும். ரக்ஷகனொருவனாயிருக்க பாதகர் ஐவராயிருக்கிறபடி. அஞ்சாலென்னாதே, “ஐவரால்” என்றது, அசேதநங்களா

யிருக்கச் செய்தேயும் சேதந ஸமாதியாலே சொல்லுகிறாராயிற்று, பாதகத்வத்தில் ஊற்றங் கொண்டு. ஆத்மாவென்று ஒன்று உண்டாய், அதினுடைய ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வார மாத்ரம் மநஸ்ஸாய், அதுக்கு இவை சேஷமென்று அறிகிறிலர்.

விளக்கம் – (உண்ணிலாவிய இத்யாதி) – முதல் இரண்டு வரிகளுக்கான பொருளை அருளிச்செய்கிறார். காப்பாற்றவேண்டியவன் அருகில் இருக்கவேண்டிய நிலை இன்றி, கொலைகாரர்கள் அருகில் உள்ள நிலையைப் பார்ப்பாயாக. எனது இத்தகைய பகைகள் என்னை விட்டு அகலும்படியாக நீ வரும் நாள் என்று உள்ளது? (நிலாவிய) – உள்ளேயே இருக்கும் பகைவர்கள் என்றுள்ளபோதிலும், இவை எப்போது போர் செய்யும் என்ற காலம் அறிந்தாலாவது சற்று பொறுமையாக இருக்கலாம். (நிலாவிய) – இருக்கிற என்னை வருந்தும் கூட்டமானது எனக்கு உள்ளேயே இருந்து கொண்டு என்னைத் துன்புறுத்துகின்றது. “சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு ஆத்ம வஸ்து உண்டு” என்று அறியமாட்டனர்; இவை மட்டுமே சரீரத்தில் உள்ளன என்று உள்ளனர். (ஐவரால்) - இவ்விதம் துன்பம் ஏற்படுத்தியபடி உள்ளவர்கள் ஒருவர் அல்லது இருவர் என்றால் அவர்களை அறிந்து விலக்கலாம் என்றால், அவர்கள் ஐந்து பேர்கள் உள்ளனர் என்கிறார். இவர்கள் துன்பம் உண்டாக்கும் வரிசை முறை என்ன என்பதைக் கூறுகிறார்; இவர்களில் நான்கு பேர்கள், அதாவது கண் மூக்கு செவி மற்றும் வாய் ஆகியவை முகத்தில் உள்ளதால், ஒரு முகமாக நின்று துன்பம் அளிக்கின்றனர். மெய் என்பது சரீரம் என்பதால், ஒருவர் உடல் முழுவதும் இருந்து துன்பம் உண்டாக்குகிறார். காப்பாற்றுபவன் ஒருவனாக இருந்து, துன்பம் அளிப்பவர்கள் ஐந்து பேராக உள்ளனர். இவை அறிவற்ற பொருள்களாக உள்ளபோதிலும், தீமை செய்தலில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டுள்ளதால், இவற்றை உயர்திணை பொருள்கள் போன்றே கூறுகிறார். “ஆத்மா என ஒன்று உள்ளது. அதன் ஞானம் வெளிப்படும் வழியானது மனம். இவை அனைத்தும் அந்த மனத்திற்கு அடிமைகள்”, என்று அறியமாட்டனர்.

வ்யாக்யானம் - (குமை தீற்றி) நலிவுபடுத்தி. விடுநகங் கட்டுவாரை “நெகிழக் கட்டினாய்” என்று உறுக்கிக் கட்டுவிப்பாரைப்போலே, “இந்தரியங்கள் தண்ணளி பண்ணாமே ஒக்கவிருந்து நலிவிக்கிறான்” என்றிருக்கிறார். நலிகிற நலிவைக் கொண்டு, சேதந ஸமாதியாலே சொன்னோமாகில், இவற்றின் பக்கல்

குறையுண்டோ? இவை நலிகிறபோதும் இவனில்லாமையில்லையிறே. இவனுக்கு இவைதான் அவிதேயமுமன்றே? ஹ்ருஷீகேசனே!

விளக்கம் – (குமை தீற்றி) - துன்பம் ஏற்படுத்தி. இரண்டு குச்சிகள் கொண்டு சித்ரவதை செய்யும்போது, “நெகிழ்வாகக் கட்டினாய்” என்று கூறி இறுக்கமாகக் கட்டுபவர்கள் போன்று, இந்த்ரியங்களின் செய்கைகளிலிருந்து விலகாமல், சேர்ந்து நின்று துன்பம் செய்கிறான். இவை துன்புறுத்தும் தன்மையை நோக்கி, இவற்றை உயர்திணையாகக் கூறியதில் இவை விஷயத்தில் குறை ஏதும் உள்ளதா? இல்லையே! காரணம், இவை துன்புறுத்தும்போது இவன் அருகில் இல்லை என்பது இல்லை என்பதால் ஆகும். இவை அவனுக்கு அடங்காமல் இருப்பவை அல்லவோ? காரணம் இவன் ரிஷீகேசன் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (என்னை) “பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ”, “இன்னங் கெடுப்பாயோ” என்று அவற்றின் ஸந்நிதியிலே முடியும்படியான என்னை. (உன் பாதபங்கயம்) “தாவி வையங் கொண்ட தடந்தாமரைகள்” என்றும், “பூவார் கழல்கள்” என்றுஞ் சொல்லுகிற திருவடிகளை. (உன் பாதபங்கயம்) என்னையன்றே சொல்லவேண்டுவது? உன்னை நீ அறிதியிறே! உன்னடி அறியாமல்தான் அகற்றுகிறாயன்றே. “பேதைக் குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும் பாதக்கமலம்” மிறே. ஸம்ஸாரத்தில் அருசி பிறவாதார்க்கும் விடவொண்ணாதபடி போக்யமான திருவடிகளை. “தேனே மலருந் திருப்பாத” மிறே.

விளக்கம் – (என்னை) – திருவாய்மொழி (6-9-9) - பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ – என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-9) - இன்னங் கெடுப்பாயோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவற்றின் அருகாமையில் சென்று முடிந்தபடி உள்ள என்னை. (உன் பாதபங்கயம்) – திருவாய்மொழி (6-9-9) - தாவி வையங் கொண்ட தடந்தாமரைகள் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-4) - பூவார் கழல்கள் - என்றும் கூறப்படும் உனது திருவடிகளை. (உன் பாதபங்கயம்) - எனது ஆற்றாமையை உனக்குக் கூறவேண்டுமோ? உன் திருவடியின் இனிமையை நீ அறிவாய் அல்லவோ? நீ எனக்கு அடிப்படையாக உள்ளாய் என்பதை நீ அறியாமல் என்னை அகற்றுகிறாயோ? ஆனால் தனது திருவடியின் இனிமையை இவன் அறிவானோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-2-1) - பேதைக் குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும் பாதக்கமலம் - என்பதாக உள்ள திருவடிகள் அல்லவோ?

அதாவது பருவத்திற்கு ஏற்ற அறிவற்ற குழந்தையானது தனது திருக்கரத்தால் பிடித்துத் தனது உதடுகளில் வைத்து ரசித்து உண்ணும் திருவடித்தாமரைகள். திருவடிகளில் இனிமையின் எல்லையைக் கூறி ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; ஸம்ஸாரத்தின் மீது வெறுப்பு ஏற்படாமல் உள்ளவர்களுக்கும் கூட விட இயலாத இனிமையான திருவடிகள்; அந்தத் திருவடிகளை; திருவாய்மொழி (1-5-5) - தேனே மலருந் திருப்பாதம் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (நண்ணிலா வகையே) காதாசித்தமாகக் கிட்டாதொழிகையன்றிக்கே கிட்டாதொழிகையே ஸ்வபாவமாக. “இனி நண்ணப் புகா நின்றோமோ?” என்றிருக்கிறார். (நலிவான்) நண்ணாமையென்றும் நலிவென்றும் இரண்டிலில்லை இவர்க்கு; திருவடிகளைக் கிட்டாதொழிகையே இவ்வாத்மாவுக்கு நலிவு. இக்க்ரமானவகையே நலிவான். (இன்னம்) “அகலகில்லேனிறையுமென்றலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா உன்னடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்” என்ற பின்பும். (எண்ணுகின்றாய்) “ஈச்வரனுக்கு வேறு க்ருத்யமில்லை” என்றிருக்கிறார். “யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச மந்த்ரீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந:” என்று பாண்டவர்கள் கார்யம் மநோரதித்தாற்போலே, இங்கு கார்யம் செல்லா நிற்கச்செய்தே, மந்த்ரமும் செல்லுகிறபடி. “இவரை நம்பக்கலினின்றும் பிரித்தோமாம் விரகென்னோ?” என்று சிந்திக்கிறானென்றிருக்கிறார்.

விளக்கம் - - (நண்ணிலா வகையே) - ஒரு காலத்தில் அனுபவிக்கும்படியாகக் கிடைத்து, அதன் பின்னர் சிக்காமல் உள்ளது போன்று அல்லாமல், எப்போதும் கிட்டாமல் இருத்தல் என்பதையே இயல்பாகக் கொண்டு. “இனி இவனைக் கிட்டாமல், திருவடிகளும் கிட்டாமல் இருப்போமோ?”, என்று உள்ளார். (நலிவான்) - அவனைக் கிட்டாமல் அல்லது திருவடிகளைக் கிட்டாமல் இருத்தல் மற்றும் துன்பத்துடன் இருத்தல் என்று இவருக்கு இரண்டு வெல்வேறு நிலைகள் இருக்கவில்லை; திருவடிகள் கிட்டாமல் இருத்தலே இவருடைய ஆத்மாவிற்குத் துன்பம் ஆகிறது. இந்தக் கொடுமையான விதத்தையே தந்து துன்புறுத்துகிறான். (இன்னம்) - திருவாய் (6-10-10) - அகலகில்லேன் இறையும் என்று அலர்மேல் மங்கை உறைமார்பா ... உன்னடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன் - என்று கூறிய பின்னரும். (எண்ணுகின்றாய்) - “ஈச்வரனுக்கு வேறு வேலை இல்லை. நம்மை அகற்றித் துன்புறுத்துவதையே தனது வேலையாகக் கொண்டுள்ளான்” என்று உள்ளார். “இன்னம் எண்ணுகிறான்” என்று நிகழ்காலத்தில் கூறியதற்கு ஒரு

உதாரணத்தையும், மேலும் ஒரு கருத்தையும் அருளிச்செய்கிறார். மஹாபாரதத்தில் – யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச மந்த்ரீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந: - எந்த ஒரு தர்மபுத்திரனுக்கு ஜநார்த்தனன் மந்திரியாகவும், காப்பவனாகவும், தோழனாகவும் உள்ளானோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பாண்டவர்களுடைய செயலைக் குறித்து எண்ணுவது போன்று, இங்கு கார்யம் நடக்காமல், மந்த்ரங்கள் என்பதாகச் சொற்கள் மட்டுமே செல்கின்றன. அதாவது, இவன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இவரை நம்மிடமிருந்து பிரிக்க என்ன வழி உள்ளது?”, என்று சிந்தித்தித்தபடி உள்ளதாக இவர் எண்ணுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எண்ணிலாப் பெருமாயனே) “அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விச்வமேதத்” என்றும், “மம மாயா துரத்யயா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்யவற்றாய், நீ வேண்டாதாரைச் சிறையிட்டு நலியக் கடவதான ப்ரக்ருதியை பரிகாரமாகவுடையனே! அன்றிக்கே, “எண்ணிறந்த மஹாச்சர்யமான குணங்களை யுடையவனே” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. இப்படி குணவானாயிருக்கிற உனக்கு என்னை நலிகைக்கு என்ன சேர்த்தியுண்டு? விடுநகங்கட்டி நலியா நிற்கச்செய்தே “தண்ணீர்” என்பாரைப்போலே, அவன் குணங்களைச் சொல்லுகிறபடி.

விளக்கம் - (எண்ணிலாப் பெருமாயனே) - உபநிஷத்தில் “அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விச்வமேதத் - தனது மாயையால் இந்த விச்வத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்” என்றும், கீதையில் (7-14) - மம மாயா துரத்யயா - எனது மாயை கடப்பதற்கு அரிது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எண்ணற்ற செயல்களைச் செய்ய ஆற்றல் கொண்டதாக, வேண்டாதவர்களை ஸம்ஸார சிறையில் வைத்து துன்புறுத்தவல்ல ப்ரக்ருதியைத் துணையாகக் கொண்டவனே! அல்லது, “எண்ணற்ற, மிகவும் வியக்கவைக்கும் திருக்கல்யாணகுணங்கள் கொண்டவனே” என்று பிள்ளான் அருளிச்செய்வார். அருத்து பிள்ளை திருநறையூர் அரையர் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார்; இவ்விதம் குணங்கள் நிறைந்த உனக்கு, என்னைத் துன்புறுத்த என்ன சேர்த்தி உனக்கு உள்ளது? ஆனால் துன்பம் செய்தவனை “குணவான்” என்று ஏன் கூறினார் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சித்ரவதை செய்யும்போது இரண்டு குச்சிகளை நெருக்கமாகக் கட்டி துன்புறுத்தும்போது “தண்ணீர்” என்று கூறுவது போன்று, அவன் குணங்களைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இமையோர்களேத்தும்) “தன்னாலல்லது செல்லாதாரை ஒருவன் பொகடவல்லபடியே” என்று கொண்டாட ஒரு விபூதியுண்டாவதே? “அவர்கள் முகங் கொடுக்கையிறே அவன் இங்கு வாராதிருக்கிறது” என்றிருக்கிறார். தரிசங்குவினுடைய ஓலக்கம் கிளர்ந்தாற்போலே கிளர்ந்ததாகில் அவனுக்கு என்னை விட்டிருக்கப்போமோ? (உலகமுன்றுடையண்ணலே) “தான் நினைத்தபோது கார்யஞ் செய்கிறான்” என்று இவரிருக்கைக்காகத் தன்னுடைய சேஷித்வத்தைக் காட்டினான் அவன்; “இப்படி ரசஷுகனானவன் நம்மை நலியுமோ?” என்றிருக்கும்படி பண்ணிப் பின்னை நலிகைக்காகக் காட்டினான்” என்றிருக்கிறார் இவர். (அமுதே) அவன் தன்னுடைய யோக்யதையைக் காட்டிற்றும் தம்மை புஜிப்பிக்கைக்கல்ல; புறம்பு ஒன்று பொருந்தாதே நோவுபட” என்றிருக்கிறார். (அப்பனே) “ ‘இப்படி உபகாரகனானவன் நலியாநின்றானோ?’ என்று விச்வஸிக்கப் பண்ணிப் பின்னை அபகரிக்கைக்காகக் காட்டினான்” என்றிருக்கிறார். (என்னையாள்வானே) “ப்ராங்ந்யாயம் பலிக்கும்” என்றிருக்கைக்காகக் காட்டினா னென்றிருக்கிறார். “இதுக்கு முன்பெல்லாம் நம்மை நிர்வஹித்துக் கொண்டு போந்தது நாமும் சில செய்தோ? அப்படியே மேலும் நம் கார்யம் அவன் செய்யும் என்று இருக்கைக்காகச் செய்தானத்தனை; நினைவு வேறேயென்றிருக்கிறார். (என்னையாள் வானே) “நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்” என்கிறார்.

விளக்கம் – (இமையோர்கள் ஏத்தும்) - “தன்னாலல்லது செல்லாதாரை ஒருவன் பொகடவல்லபடியே – தான் இல்லாமல் இருக்கமுடியாமல் உள்ளவரை, ஒருவன் விட எண்ணுகிறானே” என்று கொண்டாட ஒரு நித்யவிபூதியே உள்ளதே!. “அவர்களுக்குத் தனது திருமுகத்தை அளிப்பதற்காகவே இங்கு வராமல் உள்ளான்” என்று இவர் உள்ளார். தரிசங்குவின் சபையானது வீழ்ந்தது போன்று அவனுடைய இந்த அவையும் விழுந்தால் அவனுக்கு என்னை விடுவதற்கு இயலுமோ? (உலகமுன்றுடையண்ணலே) - “ஸர்வேச்வரன், தான் எண்ணியபோது நம்முடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவான்” என்று இவர் பொறுமையுடன் இருப்பதற்காகத் தன்னுடைய எஜமானத்தன்மையை இவருக்குக் காண்பித்தான். “இவ்விதம் நம்மைக் காப்பாற்றுவவன் நம்மைத் துன்பப்படுத்துவானோ என்று என்னை இருக்கும்படிச் செய்து, அதன் பின்னர் துன்பத்தைக் காண்பித்தான்” என்று இவன் உள்ளார். (அமுதே) - “அவன் தனது இனிமையைக் காண்பித்தது என்பது, தன்னை நான் அனுபவிக்கவேண்டும் என்பதற்காக அல்ல. அவன் அல்லாமல்

வேறு ஒன்றிலும் சென்று விடாமல் இருந்து துன்பம் அடையவே ஆகும்” என்று இவர் உள்ளார். (அப்பனே) - “இவ்விதம் நமக்கு உபகாரம் செய்யும் இவன் நம்மைத் துன்பப்படுத்துவானோ என்று நம்மை நம்பும்படியாகச் செய்து, பின்னர் நம்மை அபகரிப்பதற்காக இவ்விதம் துன்பங்களைக் காண்பிக்கிறான்” என்று உள்ளார். (என்னை ஆள்வானே) - “மயர்வற மதிநலம் அருளி”, தன்னால் அல்லாமல் வேறு யாராலும் இயலாது என்பதாக உள்ள ந்யாயதைக் காண்பிக்கவே “நமது இந்த நிலைக்கு முன்பு உள்ள காலங்களில் நம்மை இவன் நிர்வாகம் செய்தது என்பது, நாமும் இவனுக்குச் சில காரியங்கள் செய்தோம் என்பதாலோ? அல்லவே! இது போன்றே மேலும் நமக்கான செயல்களைச் செய்வான்” என்று நான் இருப்பதற்காக இவ்விதம் நோவு செய்கிறான். ஆனால், இவன் எண்ணங்கள் வேறாகும்”, என்று இவர் உள்ளார். (என்னை ஆள்வானே) - “என்னை ஆள்பவனே! என்னை மேலும் துன்புறுத்த எண்ணுகிறாய்” என்று கூறுகிறார்.

7-1-2. என்னை ஆளும் வன் கோ ஓர் ஐந்து இவை

பெய்து இராப் பகல் மோதுவித்திட்டு

உன்னை நான் அணுகா வகை செய்து போதி கண்டாய் !

கன்னலே அமுதே கார் முகில் வண்ணனே கடல் ஞாலம் காக்கின்ற

மின்னு நேமியினாய் வினையேனுடை வேதியனே

பொருள் - அனைத்துவிதங்களிலும் இனிமையைக் கொண்ட கரும்புக்கட்டியே! இது மட்டும் அல்லாமல், உயிர் பிழைக்க வைக்கும் காரணமாக உள்ள அமிர்தமே! இவ்விதம் இனிமையாக உள்ளபோது, அனைவருக்கும் அனைத்துவிதங்களிலும் உபகாரமாக உள்ள மழைமேகம் போன்று எந்தவிதமான வேறுபாடும் ஆராயாமல் உபகாரம் செய்யும் இயல்பு கொண்டவனே! இவ்விதம் உபகாரம் செய்யும்போது, ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமி முழுவதும் ஒளிரும்படியாகக் காக்கும் சக்கரத்தைக் கொண்டவனே! உன்னை அடைவதைத் தடுக்கும் விரோதியான பாபங்கள் நிறைந்த எனக்குக் கேட்கும்படியாக வேதங்களால் கூறப்படும் ஸர்வேச்வரனே! உனக்கு அடிமையாக உள்ள என்னை, தங்களுக்கு அடிமை என்பதாகக் கொண்டு, என்னை ஆண்டு, என் அளவில் சுதந்திரம் கொண்டதாகிய, ஒன்றுக்கு ஒன்று நிகர் இல்லாதபடி, ஒவ்வொன்றைப் போன்று மற்றொன்று இல்லை என்று கூறும்படியாக உள்ள இந்த ஐந்து இந்திரியங்களையும், எனக்கு பாதிப்பு ஏற்படும்படியாக நியமித்து வைத்து, இரவுபகல் என்ற வேறுபாடு இன்றி,

எப்போதும் இவற்றால் தாக்குதல் நடந்தும்படிச் செய்து, உனது திருமுகத்தைக் காண இயலாதபடி உள்ளாய்.

அவதாரிகை - “துர்ப்பலனான என்னை இந்திரியங்களாலே ஸர்வ காலமும் நலிவித்து, இந்நோவை யறிவிக்கவொண்ணாதபடி போதி” என்கிறார்.

விளக்கம் - “வலிமை ஏதும் இல்லாதவனாகிய என்னை, இந்த ஐந்து இந்திரியங்களால் அனைத்து நேரங்களிலும் துன்பம் ஏற்படும்படியாகச் செய்து, இந்த நோயை எனக்கு அறிவிக்க ஒண்ணாதபடி நீ செய்கிறாய்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்னையாளும் வன்கோ) ஸத்தை நோக்குவாய் நீயாய், பணி கொள்வார் வேறே சிலராவதே. அத்தலையித்தலை யாயிற்றுக்கிடாய். ஈச்வரனென்பான் ஒருவனுண்டாய், அவனுக்கு ஆத்மா சேஷமாய், அவனுக்கு மநஸ்ஸு அந்தரங்க பரிகரமாய், அதுக்கு இந்திரியங்களும் சேஷமாகை தவிர்ந்து, பள்ளிகள் கலகம்போலே என்னை இந்திரியங்களாரும்படி யாவதே! (வன்கோ) ப்ரபலருமாய் வந்தேறிகளானவர்களுக்குப் பணி செய்து வெறுத்தேன். “கோவாயைவரென் மெய்குடியேறிக் கூறைசோறவைதாவென்று குமைத்துப் போகார்”. ஒரு நீர்மையுடையவன் சேஷியாகை தவிருவதே! ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகன் சேஷியாகை தவிர்ந்து, நிர்குணர் சேஷிகளாயிற்று கிடார்.

விளக்கம் - (என்னையாளும் வன்கோ) - எனது இருப்பு என்பதை நீ பார்த்துக் கொள்கிறாய்; ஆனால் என்னை அடிமையாக்கி என் மூலம் பணி கொள்பவர்கள் வேறு சிலராக உள்ளனரே! ஈச்வரன் என்னை ஆள்வதை விடுத்து, இந்திரியங்கள் என்னை ஆள்கின்றனவே! ஈச்வரன் என்று ஒருவன் உள்ளான்; அவனுக்கு ஜீவாத்மா அடிமை ஆகும்; ஆத்மாவிற்கு மனமானது அந்தரங்கமான சேவகனாக உள்ளது; அந்த மனத்திற்கு அனைத்து இந்திரியங்களும் அடிமைகளாக உள்ளன; இப்படியாக உள்ள நிலை அல்லாமல், குறும்பு செய்பவர்கள் உண்டாக்கும் கலகம் போன்று, இந்திரியங்கள் என்னை ஆளும்படியான நிலை ஏற்பட்டதே. (வன்கோ) - ப்ரபலரும், ஆத்மாவிற்கு இயல்பாக இல்லாமல், இந்த இந்திரியங்கள் நடுவில் வந்து சேர்ந்தவையாக உள்ளன; இவற்றுக்கு நான் பணி செய்து வெறுத்தேன். இவை நடுவில் வந்து சேர்ந்தவை என்பதற்கு ப்ரமாணம் பெரியதிருமொழி (7-7-9) - கோவாய் ஐவர் என் மெய் குடி ஏறிக் கூறை சோறு இவை தா என்று குமைத்துப்

போகார் - என்பதாகும். நீர்மை நிறைந்த ஒருவன் தலைவனாக இருத்தலை விடுத்து, இவை உள்ளனவே! அனைத்து கல்யாணகுணங்களும் நிறைந்த ஒருவன் எஜமானனாக உள்ளதை விடுத்து, எந்தவிதமான குணங்களும் அற்ற இவை எஜமானர்களாக உள்ள நிலை ஏற்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (ஓரைந்து) குண ப்ரதாந பாவத்தாலன்றிக்கே, ஸமப்ரதாநமாய் நலிகிறபடி. கடவானொருவனாய், பணி செய்வதும் அவனுக்கான நிலை குலைந்தது. “பதிம் விச்வஸ்ய” என்றும், “அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனன்” என்றும் ஒருவன் சேஷியாகை தவிர்ந்ததிறே. (ஐந்து) ஏகசேஷமாகை தவிர்ந்தது கிடர். (இவை பெய்து) அவற்றின் பக்கல் குறையுண்டோ, அவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறாய் நீயல்லையோ? ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனைப் பாம்புகளைக் கூட விட்டுக் கட்டி நலிந்தாப் போலேயிருக்கிறது காணும் இவற்றை யுண்டாக்கி என் பக்கலிலே நீ விட்டது. (இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு) காலத்துக்கு விநியோகம் இதுவேயாவதே! “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்று அழகிதாக அடிமை செய்யவாசைப்பட்டேன். “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்று ப்ரார்த்தித்த எனக்கு. இவற்றினுடனே கூடும்படியாவதே.

விளக்கம் - (ஓர் ஐந்து) - இந்த இந்திரியங்கள் ஒவ்வொன்றும், துன்புறுத்தும் காலத்தில் ஒன்று ப்ரதானமாகவும், மற்றவை அந்த நேரத்தில் முக்கியமாக அல்லாததாகவும் இருப்பதில்லை; அனைத்தும் ஒரே நேரத்தில் ஒரே தன்மையுடன் சேர்ந்து துன்பம் அளிப்பவையாக உள்ளன. இதனால் உண்டான நிலை என்ன? நியமிக்கக்கூடியவன் என்பவன் அந்த ஈச்வரன் ஒருவனாக மட்டுமே என உள்ளபோது, கைங்கர்யம் செய்வதும் அவனுக்காக மட்டுமே என்ற நிலை இல்லாமல் போயிற்று. அதாவது “பதிம் விச்வஸ்ய - இந்த விச்வத்தின் நாதன்” என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-10) - அனைத்து உலகும் உடைய அரவிந்தலோசனன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒருவனே எஜமானன் என்ற நிலை தவிர்ந்தது. (ஐந்து) - ஒருவனே எஜமானன் என்பது அகன்றது. (இவை பெய்து) - இவை அசேதநமாக உள்ளபோதிலும், இவ்விதம் அவை துன்புறுத்தியபடி இருந்து, உன்னுடைய கைங்கர்யத்திலும் ஈடுபட வைக்காமல் அவை இருப்பதற்கு, அவற்றில் ஏதேனும் குறை உண்டோ? இல்லை, காரணம் அவற்றின் மூலம் இவ்விதம் செய்பவன் நீ அல்லவோ? இதற்கு உதாரணம்

காண்பிக்கிறார்; ப்ரஹ்லாதனைப் பாம்புகள் அருகில் இருக்கும்படிச் செய்து துன்புறுத்தியது போன்று, இந்த இந்த்ரியங்களை உண்டாக்கி, அவற்றை என் அருகில் இருக்கும்படி நீ அல்லவோ செய்தாய்? (இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு) - எனது காலத்திற்கு உள்ள பயன் இதுவாக ஆயிற்றே! திருவாய்மொழி (3-3-1) - ஒழிவில் காலம் எல்லாம் - என்று நன்கு கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கவேண்டும் என்று அல்லவோ நான் விரும்பினேன்! மேலும் திருவாய்மொழி (2-3-9) - அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ - என்பதாக ப்ரார்த்தனை செய்த எனக்கு, இவற்றுடன் கூடியிருக்கும்படியாக இந்நிலை ஏற்பட்டதே!

வ்யாக்யானம் - (உன்னை நான்) பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற உன்னை, கிட்டியல்லது ஜீவிக்க மாட்டாதபடியான நான். நிரதிசய போக்யனான உன்னை, புஜித்தல்லது தரிக்கமாட்டாத நான். (அணுகா வகை செய்து) கிட்டாதபடி பண்ணி. (போதி கண்டாய்) உன்னை யநுபவிக்க வேணுமென்று போந்த பிராட்டியை மாயமாணைக் காட்டிப் பிரித்து ஏகாக்ஷி, ஏககர்ணிகைகள் கையிலே காட்டிக் கொடுத்து உன்னைக் கொண்ட கன்றாற்போலே கிடாய் இதுவும்! (கன்னலேயமுதே) ஒரு வகையால் வந்த போக்யதையாகில் நான் ஆறியிரேனோ? “ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:” என்கிறபடியே ஸர்வவித போக்யமுமாய், “அளவிறந்து”, “கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளமா”யிராநின்றதே. கன்னலென்று கருப்புக்கட்டி, அமுதென்று போக்யமுமாய், சாவாமல் காக்குமதுவுமா யிருக்கை.

விளக்கம் - (உன்னை நான்) - உன்னை அடைந்தால் அல்லாமல் தரிக்க இயலாதபடி உள்ள நான். அல்லது என்னைப் பெற்றால் அல்லாமல் இருக்க இயலாதபடி உள்ள உன்னை, உன்னை அடைந்தால் அல்லாமல் பிழக்க இயலாத நான். எல்லையற்ற இனிமை பொருந்திய உன்னை அனுபவித்தால் அல்லாமல் உயிர் பிழைக்க இயலாத நான். (அணுகா வகை செய்து) - அருகில் வராமல் செய்து, அதாவது கிட்டாதபடி செய்து. (போதி கண்டாய்) - உன்னை எப்போதும் தனிமையில் அனுபவித்தபடி இருக்கவேண்டும் என்று உன்னுடன் கானகம் வந்த பிராட்டியை, ஒரு மாயமாணைக் காண்பித்துப் பிரித்து, ஒரு கண் கொண்டவள் மற்றும் ஒரு காது கொண்டவள் என்பது போன்ற ராசுஷஸிகள் கையில் அகப்படுத்தி, உன் மூலமாகவே நீ அகன்றது போன்று இங்கும் செய்கிறாய் போலும். (கன்னலே அமுதே) - “கன்னலே” என்பது அனைத்துவிதமான சுவைகளுக்கும் ஒரு உதாரணம் மட்டுமே ஆகும். ஏதேனும் ஒரு வகையில் வந்த

இனிமை என்றால், நான் சற்றே ஆறியிருப்பேன். ஆனால் இங்கு, உபநிஷத்தில் “ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:” என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதமான இனிய பொருள்களுமாக, அளவற்று, கொள்வதற்கு இயலாத இன்ப வெள்ளமாக அல்லவோ உள்ளது? கன்னல் என்பது கரும்புக்கட்டி, அமுது என்பது இனிமையான பொருள் மற்றும் இறப்பு ஏற்படாமல் காப்பாற்றும் வஸ்து.

வ்யாக்யானம் - (கார்முகில் வண்ணனே) அந்த போக்யதையைத் தன் பேறாகத் தருமவன். பரமோதாரனென்றபடி. அன்றிக்கே, கார்காலத்தில் மேகம்போலே தர்சநீயமான வடிவையுடையவனே என்னுதல். (கடல்ஞாலம் இத்யாதி) “போதி கண்டாய்” என்று ஆர் காற்காட்ட நீ அன்று நோக்கிற்று! “இந்திரியங்களாலே நோவுபட்டோம்” என்று இவர்கள் அபேக்ஷித்தபோதோ நீ நோக்கிற்று! நீ போக்யன் என்றறியாதாரையுங்கூட நோக்குமவனல்லையோ? கடலோடு கூடின பூமியைக் கண்ணிலே வெண்ணையிட்டுக் கொண்டு நோக்கும் ஸ்வபாவனல்லையோ? (காக்கின்ற) ரக்ஷணந்தான் காதாசித்தமோ உனக்கு?

விளக்கம் - (கார்முகில் வண்ணனே) - “வண்ணன்” என்பதற்கு “தாராளமானவன், மேகம் போன்ற நிறம் குணம் கொண்டவன்” என்று இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கூறுகிறார். இத்தகைய இனிமையைத் தருவது தனது பேறு என்று எண்ணி அளிப்பவன். அதாவது தாராள குணம் நிறைந்தவன் என்று கருத்து. அல்லது மழைக்கால மேகம் போன்று காண்பதற்கு இனிமையான வடிவம் கொண்டவனே! (கடல்ஞாலம் இத்யாதி) - யாரால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு நீ இவ்விதம் இந்த உலகத்தைக் காப்பாற்றுகிறாய்? “இந்திரியங்களால் நாங்கள் வருந்தியபடி உள்ளோம்” என்று இவர்கள் ப்ரார்த்தித்த பின்னரோ நீ காப்பாற்றுகிறாய்? நீ இனிமையானவன் என்று அறியாதவர்களையும் கூடக் காப்பாற்றுகிறாய் அல்லவோ? ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியை, கண்களில் வெண்ணெய் இட்டுக் கொண்டு அல்லவோ நீ காப்பாற்றுகிறாய்? (காக்கின்ற) - இப்படிப்பட்ட காப்பாற்றுதல் என்ற இயல்பு உனக்கு ஒரு காலத்தில் மட்டுமே இருப்பது, வேறு ஒரு காலத்தில் இல்லை என்பதாகவோ உள்ளது? இல்லையே, எப்போதும் உள்ளது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (மின்னு நேமியினாய்) இயற்றியுண்டென்னா ஸங்கல்பத்தாலே நோக்குமவனோ? ஆசிலே வைத்த கையும் நீயுமாயன்றே நோக்குவது. “அருளார்

திருச்சக்கரத்தாலகல் விசம்பும் நிலனுமிருளார் வினை கெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்” என்னக் கடவதிறே. உருவின வாள் உறையிலிடாதேயன்றோ நோக்குவது? விளங்கா நின்றுள்ள திருவாழி. (வினையேனுடை வேதியனே) “தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்” என்றும், “பொது நின்ற பொன்னங்கழல்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஊர்ப்பொதுவாயிருக்கிற நீ, என்னளவிலே வந்தவாறே வேதைக ஸமதிகம்யனானாய், இன்றிருந்து ஓலைப்புறத்திலே கேட்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணுவதே நான்!

விளக்கம் - (மின்னு நேமியினாய்) - முயற்சி செய்யவேண்டும் என்பது இல்லை, தனது சாமர்த்யத்தால் நோக்குபவன். ஆயுதத்தின் பிடியில் வைத்த திருக்கரமும், சக்கரத்தாழ்வானும் ஆகிய நீயும் சேர்ந்து அல்லவோ ரசுஷிப்பது! சக்கரம் கொண்டு அனைத்தையும் காப்பாற்றுவதற்கு ப்ரமாணம் திருவிருத்தம் (33) - அருளார் திருச்சக்கரத்தாலகல் விசம்பும் நிலனுமிருளார் வினை கெடச் செங்கோல் நடாவுதிர் - என்பது ஆகும். உருவிய வாளை மீண்டும் உறையில் வைக்காமல் அல்லவோ காப்பாற்றுகிறான்! எப்போதும் ப்ரகாசித்தபடி உள்ள சக்கரதாழ்வான். (வினையேனுடை வேதியனே) - ஜிதந்தே (1-2) - தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம் - தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் பொதுவாக உள்ள உயர்ந்த தெய்வம் - என்றும், மூன்றாம் திருவந்தாதி (88) - பொது நின்ற பொன்னங்கழல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைவருக்கு பொதுவாக உள்ள நீ, என் அருகில் வந்தவுடன், வேதங்களால் அறியப்படுபவனாக உள்ளாய். உன் அருகில் இன்று இருந்தாலும் கூட, உன்னைக் குறித்து, ஓலையில் எழுதப்பட்ட ராஜ ஆணையைப் படிப்பது போன்று அறியப்பட வேண்டிய பாபத்தைச் செய்தேன் (அதாவது நேரடியாக அனுபவிப்பதை இழந்து படித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய நிலையை உண்டாக்கிய பாபம்).

ஸ்வாமி பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்வாமி பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த

பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச் செய்த
ஸ்வாபதேச வ்யாக்யானம் (மூலம் மட்டும்) மற்றும்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்த
வ்யாக்யானம் (மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்)
(பகுதி - 16)

1-2-10. பெரு மா உரலில் பிணிப்புண்டு இருந்து அங்கு

இரு மா மருதம் இறுத்த இப் பிள்ளை

குரு மா மணிப் பூண் குலாவித் திகழும்

திருமார்வு இருந்த ஆ காணீரே சே இழையீர் வந்து காணீரே

பொருள் - மிகவும் பெரிதான உரலோடு கட்டுண்டு இருந்த அந்த நிலையில், இரண்டு பெரிய மருதமரங்களை முறித்த இந்தப் பிள்ளையுடைய, மிகவும் சிறந்ததான ஸ்ரீகௌஸ்துப ஆபரணம் அசைந்து திகழும் திருமார்பின் அழகு இருக்கும்படியை வந்து காணுங்கள், சிவந்த ஆபரணங்களையுடைய பெண்களே, நீங்கள் வந்து காணுங்கள்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேச அவதாரிகை - திருவுதரத்தில் நின்றும் திருமார்பிலே பெருகுகிறார்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேசம் - (பெருமாவித்யாதி) மிகவும் பெரிய உரலோடே கட்டுண்டிரா நிற்கச்செய்தேயிறே இரண்டு பெரிய மருதுகளையும் தவழ்ந்து முறித்தது. முறிந்த ஓசையிலே புரிந்து பார்த்துச் சிரித்தபடி கண்டு “இப்பிள்ளை” என்றது. இப்பிள்ளையுடைய ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே சிறந்து விளங்காநின்ற நீலரத்நமென்னுதல்; ஏதேனுமொரு ரத்நமாகிலும் திருமேனியின்

ப்ரபையாலே நீலமாய்த்தென்னுதல்; ஏவம்ப்ரகாரமான திருமார்பைக் காணீரென்கிறார். “சேயிழை” என்று பக்தி ப்ரகாசகமான ஆத்மபூஷணம்.

மாமுனிகள் வ்யாக்யான அவதாரிகை - திருவுதரத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமார்வினழகை அனுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் – திருவயிற்றின் அழகை அனுபவித்த பின்னர் திருமார்பின் அழகினை அனுபவிக்கிறார்.

மாமுனிகள் வ்யாக்யானம் - (பெருமாவித்யாதி) மிகவும் பெரியவுரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்தசையிலே அத்தையும் இழுத்துக் கொண்டு தவழ்ந்து போய், தன்னை நலிவதாகச் சேர்ந்து நின்ற இரண்டு பெரியமருதுகளின் நடுவே சென்று புக்கு அவற்றை முறித்த முக்தனானவனுடைய. (குருமாவித்யாதி) ச்ரேஷ்ட்டமாய் ச்லாக்க்யமான ஸ்ரீகௌஸ்துபமாகிற ஆபரணம் அசைந்து விளங்கா நின்றுள்ள திருமார்வினழ கிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். (சேயிழையீர் வந்து காணீரே) சிவந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள்.

விளக்கம் – (பெருமாவித்யாதி) – “பெரு”, “மா” என்பது மிகவும் பெரியதானது என்பதைக் குறிக்கிறது. மிகவும் பெரிய உரலோடு கட்டுண்டு இருந்த அந்த நிலையில், அந்த உரலினையும் இழுத்துக் கொண்டு தவழ்ந்து போய், தன்னைத் துன்புறுத்தவே சேர்ந்து நின்ற இரண்டு பெரிய மருதுகளின் நடுவே சென்று அவற்றை முறித்தான். முறித்த ஓசையைக் கேட்டு, அதனைத் திரும்பி பார்த்து அழகு பொங்க சிரித்தபடி இருந்தான். (குருமாவித்யாதி) - மேன்மையானதும் கொண்டாடத்தக்கதுமான ஸ்ரீகௌஸ்துபமாகிற ஆபரணம் அசைந்தபடி உள்ள இப்பிள்ளையுடைய திருமார்பின் அழகு இருக்கிறபடியைக் காணுங்கள். (சேயிழையீர் வந்து காணீரே) - சிவந்த ஆபரணங்களையுடைய பெண்களே! அதாவது இயல்பாகவே அன்பானது ஆபரணமாய் ப்ரகாசிக்கும் பெண்களே, நீங்கள் வந்து காணுங்கள்.

ஸ்வாமி பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்